

ното и поетично анализиране на чувствата кореспондира със старозаветната "Песен на песните", в която образите на любовната отдаденост раждат идеята за божественото единение на телата и душите, за божествения промисъл на любовта. Действията на героинята олицетворяват пълновластната женска природа - неосъзнатата еротика, съпътсваща жестовите ѝ, прави още по контрастни и болезнени разминаващите се любовни дискурси на двамата protagonисти. За Христофоров сексуалността е изместена и трансформирана в посока на теоретичния дискурс, на позата за мъжкото страдание и жертвеност, за изкуплението на първородния грях. За Мила тя е естествено вписване в природните закони на битието, част от интимното общуване - *"Стискай ми ръката, стискай я силно, додето извикам"*. Жестовите на изтласкване, вписване и преживяване на любовните зависимости водят до фаталното обвързване на образите на любовта и смъртта в света на protagonистите. Любовта се реализира в припознаването на онази мистична сила, която в един момент стопява *ледената стена* на самота и изолация, която дарява с друг поглед към света, отваря сърцето за неподозирани усещания и жестове, изпълва с екстаза и болката на непознатото, изправя ни пред загадките на ино-битието, доближава ни до смъртта. Любовта и смъртта се изравняват във фикционален и реален план във визиите на влюбените, тъй като смъртта се оказва мечтаното друго за protagonистите, светът, който реалността отказва да излъчи. Силата на над-граждането на символните проекции фатално раздалечава персонажите един от друг в реалността и фатално ги сближава в трагичния финал. Погребалният звън на камбана съпътствува *проглеждането* на Мила за реалното положение на тяхната любов, /теза детайлно развита и обследвана от Христофоров/ за невъзможността *спасението и реализацията на тяхната любов* да се осъществи "тук и сега". От този момент до края на пиесата субстанциалният конфликт в съзнанието на персонажите ще търси своята външна форма за разрешение. Персонажите се разделят твърде многозначно, привидно намерили изход от ситуацията, вътрешно напрегнати и измъчени, загубили протезата на фантазмите и илюзиите за Другия и дори за самите себе си. Изговорили дълго подтисканите образи и представи на любовта за-себе си, те вече нямат власт над тях, не могат да се върнат към уюта на тайната, защото тайната е разградена,